

Men ogsaa for Samfundet i sin Helhed vil Indførelsen af tvungen Voldgift — eller med andre Ord Fastsættelsen af Arbejdslønnen ved en offentlig Domstol — være et Skridt, der drager uberegnelige Følger efter sig. I det Øjeblik, Staten er gaaet ind paa gennem et af sine Organer at bestemme, hvor meget en Virksomhed skal betale den enkelte Arbejder i Løn, har den stillet sig i en ganske anden Stilling til Virksomheden end tidligere; den har nu paataget sig et vist Ansvar for, at Virksomheden *ogsaa er i Stånd til at betale den fastsatte Løn*, og den Situation vil Virksomheden ikke være sen til at udnytte.

Om en Virksomhed kan bestaa uden kunstig Beskyttelse, vil det oftest være Lovgiverne umuligt at komme til Bunds i; om navnlig Udlandets Konkurrence ikke kunde mødes paa anden Maade end ved Toldbeskyttelse, om den f. Eks. ikke kunde mødes ved større Dygtighed, forbedrede Metoder osv., om overhovedet Toldbeskyttelse er nødvendig eller hensigtsmæssig, det vil Lovgiveren vanskelig kunne klare sig; men under vort nuværende System kan han ogsaa fraskrive sig Ansvaret; men han vil ikke i saa Henseende kunne fraskrive sig et Ansvar i det Øjeblik, han vil foreskrive, hvor meget Virksomheden skal udrede i Arbejdsløn. Med dette Skridt vil Lovgiveren føle et helt andet Ansvar overfor den paagældende Virksomheds Existens, og vi ere da paa sikker Vej henimod en protektionistisk Toldpolitik.

Udlandets Love giver ikke synderlig Vejledning i det her opkastede Spørgsmaal. Den tvungne Voldgift er kun indført i New Zealand og senere tildels i Australien, men kun det første Sted haves en længere Aarrækkes Erfaring. I Tiden fra 1896—1907 har Voldgiftsdomstolen afgjort alle store Spørgsmaal om Løn, Arbejdstid, Lærlingantallet o. s. v., ialt truffet 329 Afgørelser foruden de talrige Forlig, som Retten har bragt til Veje.

De 10 Aar har Voldgiftsretten anvendt til gennemgaaende at hæve Arbejdslønnen overalt — kun én Afgørelse i hele Tiaaret har indeholdt en Reduktion af Arbejdsløn og kun to Afgørelser en Forøgelse af Arbejdstiden — og samtidig er man tilnærmelsesvis naaet til at skabe ensartede Lønvilkaar overalt. Men jo nærmere ved det lige Niveau for alle Arbejdere man er kommen, desto vanskeligere har ethvert nyt Skridt fremad været, idet den mindste Hævelse af Niveauet paa et Sted vilde drage Konsekvenser efter sig paa hele Arbejdsmarken, saa at ethvert nyt Spørgsmaal om Ører i Virkeligheden blev et Spørgsmaal om Millioner for Landets samlede Erhverv. Arbejdernes Krav om Lønforhøjelse har da ogsaa i de senere Aar stadig hyppigere været mødt med Afslag, og naar man spørger om Tilfredshed med Institutionen, maa det vistnok siges, at medens den i Begyndelsen af Perioden arbejdede udelukkende til Arbejdsgivernes Utilfredshed og Arbejdernes Tilfredshed, er Bladet nu vendt om, idet Arbejdsgiverne nu anser Retten snarest som et beskyttende Bolværk mod Arbejdernes Krav, medens Arbejderne i stigende Grad, alt eftersom de faa Afslag paa deres Lønkrav, anser den som en ubehagelig Hindring.

Efter sin Sammensætning har Voldgiftsretten væsentlig kun kunnet give sig af med Minimalarbejdslønnen og ikke kunnet give Regler for de individuelle Accorder, og da Arbejderne ikke ved Strejke maa øve Pression paa Arbejdsgiverne, er i det store og hele den af Voldgiftsretten fastsatte Minimalløn ogsaa bleven Maksimalløn, saa at